

Arrest

nr. 123 641 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X en X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 2 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 23 februari 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 mei 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 20 juli 2010 deden verzoekers een aanvraag om machtiging tot het verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 20 september 2010 weigerde de Raad bij arrest 48.292 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De aanvraag om machtiging tot het verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend op 20 juli 2010 werd op 29 september 2010 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ontvankelijk verklaard.

Op 2 oktober 2013 werd de aanvraag om machtiging tot het verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend op 20 juli 2010 ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.07.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...) geboren te (...) (...) geboren te (...) +kinderen

(...) geboren te (...) (...) geboren te (...) (...) geboren te (...) (...) geboren te (...) nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 27.09.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door Mustafa Rabije die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch verslag arts-adviseur d.d. 30.09.2013)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is (13qq nog niet afgeleverd), verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tót nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.”

Op 8 oktober 2013 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betekend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007.

Samengevat stelt verzoekster dat zij diverse medische verslagen had voorgelegd maar dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle concrete en individuele elementen die zich in het administratief dossier bevinden. De bestreden beslissing is evenmin binnen een redelijke termijn genomen aangezien verzoeksters aanvraag dateert van 20 juli 2010 terwijl de beslissing slechts op 2 oktober 2013 is genomen. Mede door het uitblijven van een beslissing heeft verzoeker ook een belangrijke therapeutische vertrouwensband opgebouwd met zijn artsen. De ambtenaar-geneesheer is tot het besluit gekomen dat de aandoeningen van verzoekster niet levensbedreigend zijn terwijl nergens in de bepalingen van artikel 9ter een directe levensbedreiging wordt geëist, noch een kritieke gezondheidstoestand, noch een acute levensbedreiging. De ambtenaar-geneesheer heeft een foute analyse gemaakt van de voorhanden zijnde

medische informatie. De behandelende psychiater van verzoekster heeft ondertussen een aantal opmerkingen geformuleerd op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer (stuk 3). Verzoekster is verder van mening dat verweerder de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft nagelaten dit te doen. Evenmin heeft de ambtenaar-geneesheer een deskundige geraadpleegd. Verzoekster stelt ten slotte een schending van artikel 3 EVRM vast en herhaalt dat de ambtenaar-geneesheer verzoeker aan een medisch onderzoek diende te onderwerpen.

2.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient geacht te worden deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene en zelfs onbehandeld er geen risico is noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling aangezien ook zonder verdere behandeling een gunstige evolutie hier de regel is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet definieert een ziekte die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging aan een vreemdeling door te bepalen dat het moet gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in land van herkomst of het land van verblijf van de betrokken vreemdeling.

Waar verzoekster vooreerst aanvoert dat de beslissing niet genomen is binnen een redelijke termijn toont zij vooreerst niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijn heeft immers niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekster zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Evenmin de door verzoeksters aangehaalde therapeutische vertrouwensband met zijn behandelende artsen kan aanleiding geven tot een machtiging om verblijf. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers geenszins worden afgeleid dat deze wetsbepaling tot doel heeft om een vreemdeling tot het verblijf toe te laten opdat deze zijn vertrouwensrelatie met een bepaalde arts kan verderzetten.

Waar verzoekster aangeeft dat nergens in de bepalingen van artikel 9ter een directe levensbedreiging wordt vereist merkt de Raad op dat, gelet op artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of de aandoening waaraan verzoeker lijdt al dan niet kennelijk beantwoordt aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria

en dat zijn stellingname dat dit kennelijk niet het geval is derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing.

De ambtenaar-geneesheer stelde op 30 september 2013 een advies op dat onder meer luidt als volgt:

“ (...) Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegd medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 31-jarige vrouw sinds juni 2011 psychiatrische zorgen krijgt in het kader van een ernstige chronische posttraumatische stress-stoornis (sinds 2003) en een ernstige chronische depressie op een narcistische persoonlijkheid en met paranoïde kenmerken (...)

Wat betreft de beschikbaarheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Macedonië (...)

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Macedonië :

- Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 27/09/2013 (...)

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Macedonië. (...)”

Uit een lezing van het advies, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer ingegaan is op alle medische attesten die door verzoekers werden bijgevoegd. In het advies werd een exhaustieve opsomming gegeven van alle attesten. Verzoekers geven tevens een opsomming van de door hun bijgevoegde attesten in hun verzoekschrift, doch tonen niet *in concreto* aan met welk attest er dan geen rekening zou gehouden zijn, waardoor hun kritiek niet dienstig is. Uit een lezing van het advies blijkt bovendien dat de ambtenaar-geneesheer zowel de toegankelijkheid als de beschikbaarheid van de medische zorgen en opvolging in Macedonië is nagegaan. Uit onderzoek bleek immers dat de nodige medicatie beschikbaar is in Macedonië. Ook ambulante psychiatrische zorgen zijn beschikbaar in Macedonië en hospitalisatie psychiatrie is er eveneens mogelijk. Uit het advies blijkt duidelijk dat de ernst van de aandoeningen van verzoekster door de ambtenaar-geneesheer niet in vraag wordt gesteld, maar dat hij oordeelt dat een adequate behandeling hiervoor beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer baseert zich hiertoe op objectieve vaststellingen die in overeenstemming zijn met de stukken van het administratief dossier. Deze bevindingen worden door het niet concreet onderbouwd betoog van de verzoekers niet weerlegd.

Verzoeksters kritiek volgens dewelke de ambtenaar-geneesheer haar niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen en ook geen andere deskundige heeft geraadpleegd, kan niet dienstig worden aangenomen. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “ *Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*” blijkt immers dat het tot de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort om te beslissen verzoekster al dan niet aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen.”. *In casu* heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is “*indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene*” (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Zulke verplichting kan evenmin worden gelezen in artikel 4 van het koninklijk besluit van 27 mei 2007. De keuze om beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer. Waar verzoekster voorhoudt dat de ambtenaar-geneesheer recente medische verslagen had moeten opvragen gaat zij voorbij aan de inhoud van artikel 9ter Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het aan de vreemdeling toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij zijn aanvraag. Hieruit vloeit voort dat het aan verzoekster toebehoort, indien zij over recentere medische attesten zou beschikken, deze over te maken.

Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een ziekte heeft die een medische behandeling vereist die in haar land van herkomst niet beschikbaar zou zijn, kan zij ook niet worden gevolgd in haar betoog dat “*de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door o.a. een psychiater en een huisarts en dat er geen alternatieven bestaan*

voor de lopende behandeling" zodat een terugkeer naar haar land een schending van artikel 3 van het EVRM impliceert.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen op basis van een advies van een ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste de door verzoeker aangebrachte medische attesten aan een zorgvuldige analyse heeft onderworpen. Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting of van enig ander niet nader toegelicht algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoekster heeft met haar betoog niet aannemelijk kunnen maken dat het oordeel dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn of zou tot stand gekomen zijn met miskenning van de beschikbare feitelijke gegevens. Verzoekster geeft aan niet akkoord te zijn met de analyse zoals die verricht werd door de ambtenaar-geneesheer doch zij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing genomen is op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met machtsoverschrijding.

Het middel is derhalve ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER